

РЕШЕНИЕ

№ 650/24.10.2019г.

гр. Пазарджик,

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Пазарджик – XI – административен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и пети септември, две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДЕСИСЛАВА КРИВИРАЛЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАСКО НАНЕВ
2. ХРИСТИНА ЮРУКОВА

При секретар
на прокурора
от съдия

Антоанета Метанова

Стефан Янев

ДЕСИСЛАВА КРИВИРАЛЧЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 567 по описа на съда за 2019 г.

Делото е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура гр. Пазарджик – Станка Димитрова, подаден против разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 57, ал. 5 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча, приета с решение № 752/30.04.2014 г. на Общински съвет – Стрелча, взето с Протокол № 40.

В протеста се твърди, че оспорените разпоредби са незаконосъобразни поради противоречието им с материалноправните разпоредби на чл. 152, ал. 1 от Закона за горите, както и разпоредбите на ЗАНН, в който не се предвижда, че глобите не подлежат на обжалване. Моли оспорените разпоредби да бъдат отменени като незаконосъобразни. Представя доказателства в подкрепа на твърденията си.

В съдебно заседание Окръжна прокуратура гр. Пазарджик се представлява от прокурор Стефан Янев, който по изложени съображения моли съда да уважи подадения протест и отмени оспорените разпоредби като неправилни и незаконосъобразни. Претендира направените по делото разноски.

За ответника – Общински съвет - Стрелча, редовно призован, не се явява представител и не взема становище по протеста.

Административен съд – Пазарджик, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Предмет на оспорване са разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 57, ал. 5 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча, приета с решение № 752/30.04.2014 г. на Общински съвет – Стрелча, взето с Протокол № 40.

С решение № 752/30.04.2014 г. /л. 25/, взето на заседание, проведено на 30.04.2014 г. по протокол № 40 от Общински съвет - Стрелча, като е взел предвид предложението на кмета на Община Стрелча е взел решение, с което е приета Наредба за управление на горски територии, собственост на Община Стрелча.

Наредбата е приета с изискуемото по закон мнозинство – от общ брой общински съветници – 13, на заседанието са присъствали 10, от които гласували са – “за” – 10, “против” – 0 и “въздържали се” – 0.

Въз основа на тази фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Протестът е процесуално допустим, като подаден от лице имащо правен интерес от оспорването, по смисъла на чл. 186, ал. 2 от АПК и в законоустановения срок.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Съдът намира оспорените текстове от Наредбата са незаконосъобразни по следните съображения:

Съгласно чл. 7, ал. 2 от Закон за нормативните актове (ЗНА), наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, а според чл. 8 от ЗНА всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. В същия смисъл са и разпоредбите на чл. 75, ал. 2 и чл. 76, ал. 3 от АПК. Като компетентни да издават нормативни (подзаконови) административни актове разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от АПК сочи изрично овластените от Конституцията или закон органи, в какъвто смисъл е и по-общата разпоредба, доколкото се отнася до всички нормативни актове, на чл. 2, ал. 1 от ЗНА. Като колективен орган на местното самоуправление по смисъла на чл. 18, ал. 1 от ЗМСМА, общинският съвет е овластен да издава нормативни актове, с които да урежда, съобразно нормативни актове от по-висока степен, обществени отношения с местно значение.

В случая са протестирани разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча, съгласно които: „Право на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията се учредява за изграждане на: 1. стълбове за въздушни електропроводи; 4. Подземни електропроводи, надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения нефтопроводи, топлопроводи, газопроводи, нефтопродуктопроводи, водопроводи, канализации, кабели и други елементи на техническата инфраструктура.“

Според чл. 152, ал. 1 от Закона за горите, строителство в горските територии без промяна на предназначението се допуска само за изграждане на обекти по чл. 54, ал. 1, като съгласно ал. 2 строителството на обекти по ал. 1 се разрешава при условията и по реда на Закона за устройство на територията и на наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на земеделието, храните и горите. Съгласно чл. 54, ал. 1, т. 1 от Закона за горите, в редакцията на ДВ, бр. 58 от 2017 г., право на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията се учредява за изграждане на: 1. стълбове за въздушни електропроводи; 4. нефтопроводи, топлопроводи, газопроводи, нефтопродуктопроводи, надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения за производство на електрическа енергия; 5. надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения, водопроводи и канализации с диаметър над 1500 мм. С изменение на Закона за горите от ДВ, бр. 83 от 2018 г., чл. 54, ал. 1, т. 1 и т. 4 са отменени, съответно с изменение с ДВ, бр. 1 от 2019 г., в сила от 01.01.2019 г., е отменена и разпоредбата на чл. 54, ал. 1, т. 5 от Закона за горите. Предвид последното, след този момент, както и към настоящия такъв, разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 от Наредбата вече е в противоречие с нормативен акт от по-висока степен, доколкото за въпросните обекти по чл. 54, ал. 1, т. 1, т. 4 и т. 5 Закона за горите вече не допуска изграждането им без преди това да има извършена промяна на предназначението на територията, на която ще се изградят, ако тя е със статут на горска и в този смисъл е налице незаконосъобразност на протестираните текстове от процесната наредба.

Оспорена е и разпоредбата на чл. 57, ал. 5 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча, съгласно която: „не подлежат на обжалване наказателни постановления, с които е наложена глоба до 100 лева“. Съдът намира същата за незаконосъобразна поради следното:

Българската държава е член на Европейския съюз, считано от 01.01.2007 год. От датата на присъединяването ѝ действащото съюзно право – първично и вторично законодателство на ЕС, става приложимо за България, нейните институции, физически и юридически лица. Юридически задължителни за страната ни са и правните норми, възникнали след присъединяването на България към ЕС. Част от първичното право е Хартата на основните права на ЕС, към която се е присъединила и Република България. Съгласно чл. 6, т. 1 от Договора за ЕС, Съюзът зачита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на ЕС от 07.12.2000 год., адаптирана на 12.12.2007 год. в Страсбург, която има същата юридическа сила като договорите. Договорът от Лисабон е ратифициран със Закона за ратифициране на Договора от Лисабон за изменение на Договора на ЕС и на Договора за създаване на европейската общност от 40-то народно

събрание на 21.03.2008 год., като Законът за ратифициране е обнародван в ДВ брой 36 от 04.04.2008 год. Същият е влязъл в сила за Република България, както и за всички останали страни-членки на 01.12.2009 г.

От изложеното следва, че са изпълнени изискванията на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, а именно че международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Нормите на Хартата, установяващи основни права, освен че са юридически задължителни за българската държава, държавни органи и институции, за всички физически и юридически лица, имат и непосредствено действие, т.е. не е необходимо санкционирането им с някакъв допълнителен акт от вътрешното законодателство, за да намерят своето приложение. Съгласно чл. 47, абзац 1 от Хартата всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд, в съответствие с предвидените в настоящия член условия. В абзац 2 е посочено, че всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Съгласно чл. 52 от Хартата се допуска ограничение в правата на национално ниво от държава-членка само при следните кумулативно дадени условия: 1. ако е въведено със закон от вътрешното право; 2. ограничението да зачита основното съдържание на правото – държавата да признава правото във вътрешния правов ред със същото основно съдържание; 3. ограничението се установява при спазване на принципа на пропорционалност, което ще рече, че с него не могат да се засягат правата и законните интереси на лицата в по-голяма степен от необходимото за постигане на целта, която го налага, а също така и ако целта може да се постигне чрез по-благоприятна мярка за лицата – да се приложи тази по-благоприятна мярка; 4. ограничението да е обективно необходимо за постигане на поставените цели; 5. действителните цели на ограничението да съответстват на признатите от Съюза цели от общ характер или ограничението да е продиктувано от необходимостта да се защитят правата на други хора.

В конкретния случай нормата на чл. 57, ал. 5 от Наредбата отрича субективното право за процесуална защита и лишава субектите от правото на ефективно средство за защита, установено с разпоредбата на чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС и гарантирано съгласно чл. 52, т. 1 от същата. Правото на жалба е процесуално средство за защита срещу наложеното с наказателното постановление наказание. Въведеното с посочената норма ограничение е недопустимо съгласно задължителното за Република България право на ЕС. Същото ограничение не намира

оправдание и в чл. 52, т. 1 от Хартата, тъй като не са налице кумулативно посочените там предпоставки.

Предвид изложеното, съдът намира, че протестираната разпоредба на чл. 57, ал. 5 от Наредбата противоречи на чл. 47 и чл. 52, т. 1 от Хартата за основните права на ЕС, поради което следва да бъде отменена.

По изложените съображения настоящата съдебна инстанция преценява, че разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 57, ал. 5 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча са незаконосъобразни, поради което следва да бъдат отменени.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 във връзка с чл. 196 АПК на Окръжна прокуратура гр. Пазарджик следва да бъдат заплатени направените по делото разноски в размер на 20 /двадесет/ лева за публикация в Държавен вестник.

Водим от горното, и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпоредбите на чл. 16, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 57, ал. 5 от Наредба за управление на горските територии, собственост на община Стрелча, приета с решение № 752/30.04.2014 г. на Общински съвет – Стрелча, взето с Протокол № 40.

ОСЪЖДА Общински съвет Стрелча да заплати на Окръжна прокуратура гр. Пазарджик направените по делото разноски в размер на 20 /двадесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

РЕШЕНИЕТО да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК след влизането му в законна сила.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: |n|

ЧЛЕНОВЕ:1. |n|

2. |n|

